

Ярослав КОНЕНКО

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Овсянюк-Бердадіна О. Ф.)

**НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ФОРМУВАННЯ
ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ВІДНОСИН В ДІЯЛЬНОСТІ
ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ**

Будь-яка організація, в тому числі й органи державної влади в системі державного управління, здійснюють свою діяльність в інформаційному середовищі, яке складається з певного набору матеріально-технічних, інформаційних і людських ресурсів.

Так, основними компонентами інформаційного середовища та передумовами якісного інформаційно-комунікаційного забезпечення діяльності державного органу є:

- 1) інформація, що використовується опрацьовується в процесі управління;
- 2) технічні засоби перетворення й передачі інформації, засоби механізації й автоматизації управлінської праці;
- 3) системне та прикладне програмне забезпечення;
- 4) система документообігу;
- 5) професіоналізм працівників апарату управління, які володіють навичками користування технічних засобів і програмного забезпечення;
- 6) загальна культура управлінських відносин.

В інформаційному середовищі необхідно досягти розумного узгодження всіх його компонентів. Наприклад, якщо державні службовці не володіють навичками роботи з інформаційними технологіями та програмними засобами на високому рівні, не використовують максимально у своїй діяльності їх можливості і не намагаються постійно удосконалювати свої навички, то хоч би, які найсучасніші та найдорожчі технічні засоби інформаційного забезпечення були запроваджені в організації, ефект від їх застосування залишиться низьким. Або, наприклад, керівництво державного органу вирішує запровадити сучасну комп'ютерну систему документообігу з великими можливостями, однак обсяг і складність документообігу не потребують таких широких можливостей, і в результаті комп'ютерна система, за яку сплачені значні державні кошти, не використовується в повному обсязі.

Основними прикладними програмними засобами, які сприяють

якісному інформаційно-комунікаційному забезпеченні діяльності державного органу є:

- засоби документального забезпечення, тобто системи підготовки текстових документів, презентацій, видавничі системи, системи розпізнавання текстів, спеціальні інформаційно-пошукові системи забезпечення документообігу;
- інформаційна підтримка предметних областей, тобто універсальні табличні процесори, системи обробки інформації, системи управління базами даних; системи управління проектами; експертні системи та системи підтримки прийняття рішень, системи інтелектуального проектування та удосконалення систем управління;
- комунікаційне програмне забезпечення, тобто програми управління електронною поштою, програми для роботи в середовищі Internet, програми управління факс-модемним зв'язком і голосовим зв'язком, обміну повідомленнями та ін.;
- засоби організації колективної роботи співробітників безпосередньо через засоби підтримки відеоконференцій, нарад, управління зображеннями документів, спільне використання документів, маршрутизація документів, календарне планування.

При цьому, удосконалення інформаційно-комунікаційного забезпечення діяльності державного органу слід розглядати як найважливішу передумову реформування державного управління та формування громадянського суспільства загалом.

Михайло КОРНИЦЬКИЙ

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Августин Р.Р.)

УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ ЗВ'ЯЗКАМИ ОРГАНІЗАЦІЇ

В Україні відбуваються істотні зміни в управлінні громадських організацій, переглядаються процеси прийняття рішень на основі інформаційних зв'язків. Управління інформаційними зв'язками громадської організації базуються на методах, моделях та принципах щодо прийняття управлінських рішень.

Громадські організації сприяють зміцненню комунікативних зв'язків, надають можливість проявляти себе, доволі ефективно виконують

функцію інформування, допомагають адаптації політичної системи суспільства до нових умов діяльності, результативно інституціоналізують соціальні норми, правила, статуси, приводять їх в систему, що здатна діяти у напрямку задоволення певної соціальної потреби. Частини громадських організацій властива інструментальна функція, яка полягає у виборі методів реалізації практичних завдань. Проблема яка стоїть перед громадськими організаціями, полягає в застосуванні інформаційних технологій, адже через них, в основному здійснюється зв'язок між членами організації.

Управлінській діяльності громадських організацій, інформаційним технологіям в управлінні присвячені роботи Є. Шуремова, О. Бородуліна, Ю. Ліпунцова, Д. Чистова, В. Романова. Базові принципи впливу інформаційного забезпечення на конкурентоспроможність громадської організації розглядаються в роботах С. Светунькова. Вдосконаленню бізнес-процесів шляхом впровадження інформаційних систем присвячені роботи Д. Докучаєва та М. Каменової. Проблемам вибору інформаційної системи для фірм присвячені роботи Р.Августина, Ю.Богача, Л. Годзиковського. Однак багато питань, пов'язаних із управлінням інформаційними зв'язками в громадській організації залишаються недостатньо дослідженими.

Теоретичні і методичні розробки, що стосуються аналізу управління інформаційними зв'язками громадської організації переконливо доводять висновок про те, що сучасні умови функціонування вимагають посилення методів управління, заснованих на застосуванні інтегрованих інформаційних систем забезпечення управління конкурентоспроможністю.

Основне призначення інформаційної системи залишається в забезпеченні необхідною інформацією в потрібному місці і в потрібний час, тобто інформаційна система повинна забезпечувати процес прийняття рішень. В результаті застосування інформаційних технологій в інформаційному забезпеченні громадської організації призводить до підвищення обробки інформаційних потоків в середині організації так і ззовні [2].

Значна кількість норм, що регулюють здійснення управління інформаційними зв'язками, вимагає їх певної класифікації для системного сприйняття. Найбільш доцільним для цілей нашого дослідження є їх розмежування за призначенням в системі громадських організацій, а також за об'єктом управління в інформаційній сфері. Залежно від призначення тієї чи іншої правової норми в регулюванні

функціонування складових елементів системи управління інформаційними зв'язками ці норми можливо об'єднати в наступні групи: норми, що закріплюють цілі, основні завдання та напрями діяльності громадської організації в інформаційній сфері, визначають основні параметри розвитку останньої; норми, що регулюють порядок взаємодії органів (суб'єктів) управління інформаційними зв'язками з керованими ними суб'єктами інформаційних та інформаційно-інфраструктурних відносин в процесі реалізації прямих і зворотних зв'язків між ними; норми, що визначають адміністративно-правовий статус суб'єктів інформаційних та інформаційно-інфраструктурних відносин [1, с.22].

У ході дослідження виявлено, що можна виділити три найвагоміших чинники, які істотно впливають на рівень інформаційних зв'язків в громадській організації: розвиток методик управління; розвиток загальних можливостей та продуктивності комп'ютерних систем; розвиток підходів до технічної та програмної реалізації елементів інформаційних систем. Все більш значною в управлінні діяльності громадської організації стає роль комунікативних зв'язків, які забезпечують кругообіг інформації і знань, як в середині організації, так і в зовнішньому інформаційному просторі.

Склалися об'єктивні передумови вдосконалення інформаційних зв'язків, і відповідно інформаційного забезпечення конкурентоспроможності громадських організацій. Інформаційні системи громадських організацій не мають відповідного науково-методичного забезпечення, унаслідок чого відсутня концепція формування та розвитку, що призводить до відсутності єдності. Інформаційні системи є набором малопов'язаних між собою інформаційних ресурсів і процедур управління ними, що веде до зниження ефективності управління громадською організацією.

Доцільним також в управлінні інформаційними зв'язками організації є формування комплексної інтегрованої інформаційної системи в діяльності громадської організації – ключового елемента інформаційного забезпечення, що охоплює всі напрями діяльності громадської організації, реалізацію проектів, роботу з цільовою аудиторією, пошук спонсорів. Процес вдосконалення інформаційних зв'язків призводить до формування автоматизованої системи управління, яка об'єднує в собі окремі системи робочих ланок (груп). Сформована таким чином автоматизована система управління інформаційними зв'язками матиме програмно-методичне ядро, яке припускає формування і приєднання нових баз даних без зміни існуючих компонентів, що забезпечить

подальший розвиток інформаційної системи, як основного елемента інформаційного забезпечення діяльності громадської організації.

Література:

1. Августин Р.Р. Управління інформаційними зв'язками. Навчальний посібник/ Руслан Ростиславович Августин, Юрій Аркадійович Богач - Тернопіль: Крок, 2013.-240с.

2. Богач Ю.А. Адміністрування інформаційно-комунікативних технологій в умовах динамічного зовнішнього середовища / Ю.А.Богач, Р.Р. Августин // Наука молода. – 2012. – Випуск 18.– С. 9-13.

Марія-Катерина КОСТИК

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к. е. н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Дудкіна О. П.)

**ОРГАНІЗАЦІЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЙ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО
САМОВРЯДУВАННЯ В ПИТАННЯХ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ
РЕСУРСАМИ**

Розглядаючи сутність поняття місцевого самоврядування слід звернути увагу на такі обставини: сам термін «міське самоврядування» («Local Selfgovernment») прийшов в Україну з Великої Британії через Німеччину у XIX сторіччі, у найбільш загальному значенні під самоврядуванням розуміють облаштування певним колективом людей власних справ, що в свою чергу, забезпечується самостійним прийняттям членами цього колективу норм та рішень, які стосуються його життєдіяльності, а також співпадінням суб'єкту та об'єкту управління – здійснюють управління колективними справами і виступають у якості тих, ким управляють, ті ж самі особи. При цьому, в залежності від того, які колективи здійснюють самоврядування можна говорити про корпоративне або міське самоврядування.

До основних завдань місцевого самоврядування відносять: зміцнення засад конституційного ладу України; забезпечення реалізації конституційних прав людини і громадянина; створення умов для забезпечення життєво важливих потреб та законних інтересів населення; розвиток місцевої демократії.

Однією із найважливіших сфер діяльності органів місцевого самоврядування в сучасних умовах є управління земельними ресурсами,

тобто – сукупність взаємозв'язків між елементами земельних відносин та органів системи управління, спрямованих на раціональне використання земельних ресурсів.

Серед об'єктів, що становлять матеріальну основу місцевого самоврядування, важливе місце займають земельні ресурси. Земля є перш за все територіальною основою місцевого самоврядування, одним із головних ресурсів, які забезпечують життєдіяльність громади. По-друге, земля як об'єкт права власності громади є джерелом надходжень до місцевого бюджету. В цьому значенні земля має певні особливості, а саме: земля набуває статусу об'єкта права власності та може бути включена до господарського обороту лише за умови, що їй надано визначений законом статус – статус земельної ділянки. Земельна ділянка – це частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами. Межі ділянки визначаються межовими знаками встановленого зразку або природними об'єктами. Місце розташування ділянки відтворюється на кадастровому плані, який містить різноманітну інформацію про ділянку. Права на ділянку реєструються в державному кадастрі.

Характер системи управління земельними ресурсами мінявся протягом різних періодів відповідно до економічної основи, цілей і критеріїв суспільного розвитку. Проте, система управління земельними ресурсами в цілому спрямована на виконання двох функцій: 1) забезпечення загальнодержавних інтересів; 2) забезпечення інтересів окремих членів суспільства чи громад.

Нові земельні відносини і умови господарювання сформували новітню систему управління в сфері землекористування, основними характеристиками якої є: перехід від адміністративно-планової до ринково-орієнтованої моделі; розмежування функцій і суб'єктів державного і недержавного управління в сфері землекористування; розвиток процесів демократизації суспільних відносин в контексті управління земельними ресурсами; використання переваг інтеграції України у світові соціально-економічні та інформаційно-технологічні процеси.

Відповідно, створення дієвої системи управління земельними ресурсами з боку органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування повинно розглядатись як основне завдання, вирішення якого дозволить створити ринкові механізми регулювання земельних відносин і формування ефективною системи землекористування. Загальна система управління земельними